

РЕШЕНИЕ

№ 7665

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8039** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение 20138076, постановено по НАХД № 13466/2020 г., постановено на 14.06.2021 г., Софийски районен съд, НО, 14-ти състав, е отменил Наказателно постановление /НП/ № НП-13-508-19/13.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ срещу УМБАЛ [фирма] за извършени шест нарушения на разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1 Закона за здравето /ЗЗдр. /, в частта „икономически права“, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр., за всяко от които, на основание чл. 221, ал. 2 ЗЗдр., на лечебното заведение е наложена имуществена санкция в размер на по 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Срещу постановеното решение е постъпила касационна жалба, подадена в срок, от Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с която се иска неговата отмяна като неправилно и необосновано по следните съображения: Касаторът изразява недоволство от отмяната на процесното НП № 13-508-19/13.04.2020 г., тъй като счита, че както издаденият акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А-13-508-19/15.01.2020 г., прехождащ НП, така и отмененото от Софийски районния съд НП, са издадени от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, издадени са в законоустановения срок и съдържат всички изискуеми закони

реквизити, а именно: точно описание на извършените административни нарушения, обстоятелствата, при които същите са извършени, както и нарушените законови разпоредби.

Касаторът навежда твърдения, че изводите на Софийски районен съд са неправилни, тъй като предоставяните услуги от ответното дружество срещу заплащане от страна на пациентите не попадат в обхвата на разпоредбата на чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ, поради което лечебното заведение е нарушило икономическите права на пациентите. Касаторът възразява изводите на СРС, че отмененото НП страда от пороци, които въззивен съд е приел за да го отмени. Оплакването е, че независимо дали са доброволно платени суми за „икономически права“, те са начислени незаконосъобразно. В платената от всеки пациент сума по лечение и престой в болничното заведение са включени административно финансови дейности за услуги, каквито болничното заведение е длъжно да изпълни в съответствие с нормативно заложен изисквания. По същество тези дейности се заплащат екстрено, тъй като не съответстват на нормативно разрешените противно на изискванията на Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. Въззивен съд не съобразява разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от ЗНА, след като е приел като принципно правилно становището на АНО, но е следвало по пътя на тълкуването да съобрази целта на разпоредбата, по която в нарушение са взети суми в нарушение частта „икономически права“ по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗЗдр. Прави се възражение по приложимостта на правилото по чл. 28 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба - УМБАЛ [фирма], чрез процесуалния си представител, поддържа становище, като прави искане да се постанови решение, с което да отхвърли касационната жалба като неоснователна и да потвърди обжалваното решение, като алтернативно прави искане, в случай на отмяната на решението на СРС, да се намали размер на наложената имуществена санкция.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа становище, че касационната жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по депозирана в срок жалба срещу НП № 13-508-19/13.04.2020 г.

В хода на съдебното производство пред Софийски районен съд е прието за установено от фактическа страна, че на основание Заповед № ИАМН -РД 13-508/28.08.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, изменена със Заповед № ИАМН -РД 13-630/04.10.2019 г. и Заповед № ИАМН-РД 13-508-1/08.11.2019 г., е извършена проверка на ответника.

Проверката е възложена по повод получено писмо от Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) във връзка с констатирани нарушения, установени

по време на тяхна проверка в МБАЛ [фирма].

В хода на проверката свидетел пред въззивния съд, упълномощен по силата на цитираните заповеди, и „държавен инспектор в ИАМН проверил историите на заболяванията на пациенти на ответника – шест на брой, индивидуализирани с три имена и ЕГН по делото, които били хоспитализирани по КП № 218 „Оперативни процедури с алопластика на тазобедрена и колянна става“. По делото са представени шест броя фактури, отразяващи заплатените от проверените пациенти средства, с разбита крайна цена по пера, съответстващи на отделните категории услуги, а именно: „Храна, съгласно дневно меню“; „Административни услуги“ и „Финансови услуги“. Всичките шест проверени пациенти били подписали предварителна план-сметка, в която административните и финансови услуги били отразени като съдържание и стойност. На 15.01.2020 г., е съставен АУАН №А-13-508-19/15.01.2020 г. за извършени шест /по отношение на всеки един от пациентите/ нарушения на разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1, в частта „икономически права“ вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр. срещу МБАЛ [фирма]. Съгласно описаното в АУАН, всяко от цитираните нарушения било извършено на датата на издаване на съответната фактура от лечебното заведение и се изразява в това, че ответник е получил без правно основание суми, в размер, съобразно фактурите, за административни и финансови услуги, които не попадат в обхвата на чл. 24а от Наредбата за осъществяване на право на достъп до медицинска помощ. АУАН бил предявен и връчен на управителя на лечебното заведение, който го подписал с отбелязване за възражение срещу така издадения АУАН.

Въз основа на съставения АУАН, изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ издава атакуваното НП за извършени от лечебното заведение шест нарушения на разпоредбите на чл. 86, ал. 1, т. 1 ЗЗдр., в частта „икономически права“ вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр. На основание чл. 221, ал. 2 ЗЗдр., налага на ответника по имуществени санкции в размер на по 1500 /хиляда и петстотин/ лева за всяко едно от изброените нарушения.

За да отметни НП районният съд се е мотивирал, че административнонаказващият орган е приложил неправилно материалния закон поради неправилно тълкуване на чл. 24а от Наредбата за осъществяване право на достъп до медицинска помощ, а оттам и неправилно е приложил нормите на чл. 86, ал. 1, т. 1 вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр., като от правна страна соченото нарушение за всяка ИЗ е бланкетно. Анализирайки разпоредбите на чл. 2 и чл. 24а от Наредбата и събраните доказателства, въззивният съд е приел за доказано по делото, че пациентите - ползватели на допълнителни услуги, са били наясно със стойността на конкретно избраните от тях допълнителни услуги, видно от предварителната план-сметка, както и от доброволно заплатените цени за тях, обективирани в процесните фактури. Въззивен съд е приел принципно, че заплатените услуги със съгласието на пациентите не са такива, които да са в хипотезите на допустимите допълнително пои,Оскани услуги по нормата на чл. 24а, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата. Въззивен съд сочи трайно установена в тази връзка съдебна практика на АССГ по идентичните случаи между страните в това производство. Поради гореизложеното, въззивният съд е стигнал до извод, че след като пациентите са направили своя информиран избор, то няма как да се формира заключение, че лечебното заведение е получило без правно основание цитираните в АУАН суми, с оглед на което МБАЛ [фирма] няма как да е осъществило от обективна страна състава на вменените му нарушения.

По гореизложените фактически и правни обстоятелства, Софийски районен съд отменя НП № 13-508-19/13.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“, срещу МБАЛ [фирма]

Административен съд София – град, XX-ти касационен състав, споделя крайният извод на въззивния съд за незаконосъобразност на НП, като в същото липсва точно и конкретно описание на нарушението, както и посочване на нарушените правни норми, поради което постановлението правилно е отменено. Описаните като нарушени разпоредби на чл. 86, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 81, ал. 2, т. 4 от ЗЗдр са общи и същите не съдържат конкретно задължение, което не е изпълнено, или забрана, която е нарушена.

В случая, от страна на актосъставителя и административнонаказващия орган е следвало да се посочи конкретно нарушение по чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ, ако такова е налице, относно допустимите допълнителни разходи. Твърдението на касатор в жалбата че не е съобразено изискване по чл. 46, ал. 1 от ЗНА е необосновано, а оттам и неоснователно се твърди процесуално опущение на съдебния състав. Друг въпрос е дали разпоредбата на чл. 24а от Наредбата изобщо забранява като недопустими констатираните, заплатени от пациентите разходи за храна, административни и финансови услуги и ако нормативна разпоредба забранява заплащането на такива услуги от пациентите, коя е тя. В тази връзка, следва да се отбележи, че допълнително поисканите услуги, изброени в ценоразписа, приложен към представените по делото план-сметки, като „оформяне и обработка на документи“, „поддръжка на компютърна система и софтуер“, „статистическа обработка“, „консумативи за административно обслужване“, „консумативи за финансово обслужване“ и др. не може да се приеме, че попадат в някоя от хипотезите на допустими допълнително поискани услуги по нормата на чл. 24а, ал. 1, ал. 2 и, ал. 3 от Наредбата. Само менюто за хранене по избор попада в изброяването по чл. 24а, ал. 1, т. 2. Наред с това състоятелна е и тезата на въззивния съд, че съгласно чл. 2, ал. 3 от Наредбата за осъществяване право на достъп до медицинска помощ, здравноосигурените лица имат правото да се ползват от допълнително поискани услуги, свързани с оказването на медицинска помощ, които се заплащат по цени, определени от съответните лечебни заведения. С подписване на план-сметката, ползвателите дават информирано съгласие за ползване на допълнително предоставените им услуги, поради което нямам как да бъде вменено на лечебното заведение, че е получило без правно основание сумите по сключеното съглашение за предоставяне на услуги срещу заплащане.

Непосочването на точна правна квалификация, относима към извършените нарушения, бланкетното описване на разпоредби, без да е конкретизирано извършеното неправомерно деяние, води до неяснота относно това, в какво се изразява изпълнителното деяние, с което са нарушени правата на пациентите. От друга страна съдът не може да прецени налице ли е незаконосъобразно поведение на санкционираното лице и административно нарушение изобщо, което да предпоставя налагане на санкция.

С това са нарушени 42 и чл. 57 от ЗАНН, които регламентират задължителните реквизити от формата на АУАН и НП и гарантират реализиране на правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери доказаността на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението и относимостта им към приложената санкционна норма. Порокът е от

категорията на съществените, който във всички случаи е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като е довел до нарушаване правото на защита на нарушителя. Поради изложеното, като е отменил наказателното постановление СРС, макар и с различни от изложените в настоящото решение мотиви, е постановил правилен акт, който не страда от заявените с жалбата пороци и следва да бъде оставен в сила. По отношение на изводите относно посочване на датата на нарушенията касационната инстанция намира следното: Доколкото нарушенията се сочат от АНО като такива, засягащи икономическите права на пациента с неправомерното начисляване на финансови и административни услуги, то именно датата на удостоверяване на извършената доставка на медицински услуги от страна на лечебното заведение би представлявала изпълнителното деяние, а не получаване на плащането по фактурите, което е без значение. Нарушението се твърди като неправомерното изискване да се плати за услуги извън обхвата на визираните в чл. 24а, ал. 1, ал. 2 и, ал. 3 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ допълнително поискани услуги и датата на фактурата е относима към така твърдяно нарушение. В случая обаче липсва коректно описание на такова нарушение на Наредбата, което да осъществява конкретен състав на нарушение на пациентските права по чл. 86 от ЗЗДр. Поради изложеното, настоящият касационен състав счита, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Ответникът по касация прави искане за присъждане на разноски пред касационната инстанция и съдът уважава искането за присъждане на разноски – 80 лева .

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, Административен съд София-град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение 20138076 от 14.06.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 14-ти състав по НАХД № 13466/2020 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на [фирма] сумата 80 (осемдесет) лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.